

Al Camp Nou, al costat de Puyal

Ramon Ribas, locutor dels partits del degà a Ràdio Palamós i col·laborador del Diari de Girona, explica la seva experiència com a narrador del Barça-Villanovense per Catalunya Ràdio

El periodista gironí Ramon Ribas, dimecres passat al Camp Nou narrant el partit amb Joaquim Maria Puyal.

BARCELONA | RAMON RIBAS

Del Nou Sardanya al Camp Nou, i més concretament, a la cabina del "mestre" Puyal en tres dies. Diumenge els oients de Ràdio Palamós em sentien narrar la derrota del degà contra l'Europa; dimecres, en una experiència que mai oblidaré, vaig poder explicar el Barça-Villanovense a través de la TdP de Catalunya Ràdio. Un honor a l'abast de pocs.

Quatre vam ser els escollits després d'un procés de selecció previ entre diversos periodistes d'emissores locals. Moisés Camuñas (Lleida, UA1 Ràdio), Dionís Crusellas (Ràdio Manlleu), Joan Grimal (Ràdio Tordera) i qui subscriu aquestes línies, Ramon Ribas (Ràdio Palamós). Tot plegat en una iniciativa de l'emissora que pretenia dinamitzar el partit de Copa contra un Segona B donant l'oportunitat a quatre representants del territori. Perquè Catalunya és més que un club. Ens vam divertir, vam tremolar de nervis, i vam cantar els sis gols del Barça davant dels ?extremenys però, sobretot, vam aprendre dels consells d'en Puyal. Minuts abans de començar la TdP, ens va rebre amb un regal: un DVD ?dedicat del 5-0 al Reial Madrid del 2010.

Vam conversar una estona i ens va deixar clar que els directors d'orquestra érem nosaltres, per tant, ens donava llibertat per fer i desfer. Com a gironí em va agradar aprofitar l'oportunitat per escombrar cap a casa. Coincidint amb el Llagostera-Deportivo, no vaig voler desaprovechar l'ocasió de connectar amb Eduard Solà perquè ens informés del que passava al Nou Estadi. Tampoc vaig dubtar de presumir del Palamós CF. El Barça sempre serà més en tot comparat amb el degà menys en una cosa: antiguitat. Em va faltar treure el tema gastronòmic per antena i presumir de les delicioses gambes de Palamós, però potser hauria sigut massa. Vaig explicar que viatjo amb l'autocar dels jugadors i això va sorprendre, i molt. Això, per la premsa de Barcelona, seria impensable de poder fer amb l'equip de Luis Enrique.

Vam poder comprovar en primera persona les condicions de ?treball dels periodistes que treballen en instal·lacions com les del Camp Nou, res a veure, amb les d'alguns estadis de Tercera Divisió on, en moltes ocasions, el narrador de l'emissora local s'ha de buscar la vida i, amb una taula i una cadira demanada al bar, t'has de fabricar la teva pròpia cabina de premsa ?entre els aficionats. L'entrenador del Villanovense deia que el Camp Nou era tan gran que gairebé no es veien les porteries. No li falta raó. Una de les dificultats amb què vam

coincidir els quatre narradors ?premiats va ser l'enorme llunyania existent entre la cabina de premsa i el terreny de joc. Has de posseir una bona visió per poder veure i reconèixer els dorsals dels jugadors!

L'experiència no va acabar amb el partit: després del partit vam anar als estudis de Catalunya Ràdio per participar a El Club de la mitjanit, de Francesc Garriga, on els quatre mini-Puyals havíem de ser protagonistes però vam haver de compartir aquests honors amb Txerixev. Actualitat mana.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/esports/2015/12/04/al-camp-nou-al-costat/756175.html?utm_source=rss